SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIV.

ALLOCUTIO

HABITA

IN CONSISTORIO SECRETO

Die XVII. Januarii MDCCLXXIV.

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

ROMÆ MDCCLXXIV.

Ex Typographia Rev. Cameræ Apoſtolicæ.

Digitized by Google

VENERABILES FRATRES.

CUM ex maximis lætitiæ Noſtræ cauſis, quas hoc tempore Vobis declaraturi ſumus, facile intelligere poſſimus, quantus futurus ſit jucunditatis veſtræ ſenſus, libentiſſime eaſdem Vobiſcum communicamus, Venerabiles Fratres, atque etiam ex hoc ipſo gaudio veſtro magnum Nobis ad voluptatem cumulum acceſſurum agnoſcimus. Ad ineundam priſtinam noſtram Avenionis, Comitatus Venaiſſini, Beneventi, & Pontis Curvi poſſeſſionem Cariſſimi in Chriſto Filii Noſtri LUDOVICUS Galliarum Rex Christianissimus, & FERDINANDUS Utriusque Siciliæ, & Hierusalem Rex Illustris Nos ultro compellant, & tanquam ſua ipſi manu amantiſſime inducunt. Nemo unquam tanta cupiditate in ſuis amplificandis fortunis fuit, quanta alacritate atque animi magnitudine jura reſque Eccleſiæ ad Nos ipſi deferunt. Conſiliorum omnium ac ſummæ in Nos pietatis ſocietate cum illis conjunctiſſimus eſt Cariſſimi item in Chriſto Filii Noſtri CAROLI Catholici Hispaniarum Regis animus, magnis Nobis antea ſemper, ſed nunc maximis atque ampliſſimis amoris indiciis perſpectus.

Nos quidem in hanc ſpem jampridem veneramus, fore, ut omnino ſua huc ipſos religio, ſapientia, æquitas adduceret. Atque, ut omnem cogitationum noſtrarum rationem Vobis aperiamus, propterea Nobis neque inſtandum atque urgendum, ac ne agendum quidem cum iis unquam duximus. Integram hanc illis laudem reſervandam arbitrati ſumus. Suo illos ſtudio, ſui animi præſtantia, pacis cupiditate, Noſtri etiam amore, quam flagitatione ac precibus impelli malebamus. Uberiorem putabamus illorum inde gloriam, & noſtram pleniorem voluptatem extituram. Peropportune accidit, ut illis in Nos jam inclinatis Dilectiſſimi in Chriſto Filii Noſtri FERDINANDI Regii Hispaniarum Infantis ſumma pietas permagno ad hæc perficienda momento fuerit. Allatum ad Nos erat clariſſimorum Regum conſanguineorum ſuorum redintegratam erga illum eſſe gratiam. Lætitiam illius cauſa, quem ob eximias virtutes ſummopere diligimus, tunc a Nobis ſuſceptam extemplo eiſdem cum ſingulari gratulatione teſtati ſumus. Hoc officio noſtro perſpectum optimis Regibus fuit, quanto rerum omnium, quæ ad illos pertinerent, quanto pacis etiam concordiæque ſtudio teneremur. Cum vero præſtantiſſimus Juvenis tantopere ſua cauſa Nos gaviſos videret, pro eximia ſua gratiſſimaque voluntate ſimilis Nobis navandæ operæ, officiique præſtandi miro ardore exarſit. Sua ipſe ſponte ſuoque judicio cum Avo, Patruo, ac Patruele ſumma contentione egit, ut, quantum Nobiſcum animo ac pietate eſſent conjuncti, re ipſa declararent. Maximas tum illi, qui id Nobis perſcripſerat, gratias egimus, ac Reges ipſi tantopere ſunt hac illius virtute delectati, atque eodem in Nos ſtudio excitati, ut, quod antea cogitaverant, ſtatim ſalvis atque integris Eccleſiæ rebus ad Nos deferendis, quam præclara voluntate in Nos eſſent, palam omnibus facerent. Nunc igitur eodem una omnes animo hanc ipſam rerum Eccleſiæ incolumitatem, quaſi certiſſimum quoddam pignus pacis mutuæque inter Nos concordiæ ſtatuunt. Neque enim ſolum poſitas eſſe ac deletas volunt ſuſpiciones omnes cujuſpiam, quæ antea interceſſerit, ſimultatis, ſed etiam

con-

confirmatam atque auctam mirificæ inter Nos benevolentiæ, atque amoris conjunctionem. Lætandum Nobis quidem magnopere eſt, atque eo uberius lætandum, quo magis ſancte pieque tueri jura ditionemque Eccleſiæ debemus, ut, quæ a Majoribus accepimus, ſalva, atque integra Poſteris noſtris tranſmittamus. Sed nullas majores gaudii noſtri cauſas habere poſſumus, quam cum hanc ipſorum Regum pietatem, animique præſtantiam intuemur. Non in opibus atque copiis, ſed in legum æquitate, ac virtute ſummam regni gerendi laudem, veramque ac ſolidam utilitatem ſitam eſſe exiſtimant. Se poteſtate ſua egregie uſos arbitrantur, ſi illius imperio pareant, cujus beneficio imperii dignitatem acceptam referunt, ſi illius gloriam augeant, ſi Domum Domini ſuo præſidio tueantur, ſi denique JESU CHRISTI ſpeciem, cujus Vicariam Auctoritatem licet immerentes ſuſtinemus, in Nobis colant ac diligant. Ab hujuſmodi animorum inductione cum profecta ſit tam præclara eorundem actio, religionis, æquitatis, ſapientiæ, in Nos amoris pleniſſima, maximam illi quidem ad cætera decora atque ornamenta gloriæ acceſſionem faciunt, ac jure ſibi plauſus omnium vindicant, qui virtutis ac pietatis pulchritudinem ſentiunt. Sed quæ noſtra erga optimos Reges ſtudia eſſe debent? quæ grati animi ſignificatio eximiæ eorum in Nos voluntati par eſſe poteſt? Semper illos quidem pro ſuis Majorumque ſuorum ſingularibus in Eccleſiam meritis ſumma benevolentia proſecuti ſumus. Magnis & plurimis cauſis inducti fuimus, cur in illos omnia paternæ caritatis officia conferremus. Dignitate ac potentia inter maximos Eccleſiæ Filios ſunt. Florentiſſimæ Eccleſiæque fidiſſimæ Nationes eorum dominatu, atque imperio continentur. In religionis ſanctitate atque obſequio populos ſuis ipſi & legibus & exemplis retinent. Sed hæc omnia pietatis ac ſapientiæ exempla incluſa eſſe atque comprehenſa videri poſſunt hoc pulcherrimo facto, quod ſane (ut optima quæque rariſſima ſunt) eo difficilius ac præclarius exiſtimari debet, quo juſtius eſt, atque ab omni cupiditate ſejunctius. Hoc velut re-

religionis , ſuique in Nos amoris poſito monumento , mirum in modum Eccleſiæ dignitatem , Sedis Apoſtolicæ obſervantiam , omnium in Nos ſtudium augent , atque una ſuam ipſi poteſtatem muniunt , atque confirmant . Neque enim regna atque imperia ulla vi, & timore tantopere munita , ac vallata eſſe poſſunt , quam ſi religionis inſtitutis , quæ vera ſunt regnandi fundamenta , ſi divina auctoritate , ac præceptis , quæ Eccleſiæ opera ac miniſterio in populorum animos influunt , conſtituta ac roborata ſint . Ita ipſi ſuæ poteſtati optime conſulunt , cum eandem arctiſſime cum religionis & Eccleſiæ rationibus colligatam eſſe volunt . Tam præſtantibus eorum in Nos animi indiciis devincti mirifice commovemur , Venerabiles Fratres , & mutuo atque incredibili quodam erga illos paternæ caritatis ardore incendimur . Ad hæc noſtra acrius excitanda ſtudia accedunt peregregia in Nos merita , cum eorum , quorum in maximis regni gerendis rebus præcipua utuntur opera , tum quos conſiliorum ſuorum apud Nos habent Adminiſtros . Qui omnes Regum ipſorum voluntati obſecuti, eorumque pietatis exemplo incitati , & ſuam illis fidem , induſtriam , prudentiam , & Nobis ſingularem in S. hanc Sedem animum probaverunt . Quapropter illis item plurimum a Nobis deberi , eoſque magnopere diligi , & eorum etiam cauſa augeri ſumma noſtra erga Reges ipſos officia profitemur . Cariſſimis itaque Filiis Noſtris,etſi datis ad eos litteris , quas maximas potuimus , gratias egimus , pares tamen ut referamus , quam aliam meliorem invenire rationem poſſumus , quam ſi pro illis vota noſtra , eaſque , quarum in Eccleſia maxima vis eſt, divinæ clementiæ conciliatrices atque auſpices precationes omni animorum contentione adhibeamus ? Summum igitur Apoſtolatus Noſtri Conditorem Deum,ac Dominum N. JESUM CHRISTUM aſſidue flagitemus, ut, quam etiam in mortalis hujus vitæ curſu tribuere mercedem ſolet optimis de ſeque præclare meritis Regibus, eandem illis ampliſſime referat cum ſecundiſſimo rerum omnium ſucceſſu , regni,ac Liberorum, Regiæque Domus proſperitate , ac diuturnitate conjunctam . Sed huic ipſi ſummo præſtantium conſiliorum , factorumque omnium Auctori , per quem Potentes decernunt juſti-

tiam

tiam, præſertim immortales agendæ ſunt gratiæ. Nunquam ille Eccleſiæ ſuæ præſidium ac tutelam deſerit; et ſi aliquando, ut vigilantiorem, ſuæque ac ſuorum incolumitatis ſtudioſiorem faciat, agitari illam, turbarique ſinit, demum pacis & tranquillitatis ſuavitate omnem præteriti mœroris moleſtiam abſtergit. Ille Sacerdotii itemque Imperii jura inſtituit, atque inter Religionis ac Regnorum Moderatores magnam neceſſitudinem intercedere voluit, & poſuit conſilium pacis inter illos, quo una ad divinæ gloriæ incrementum, quæ rerum humanarum eſt finis, inſerviant. Divinum itaque hunc pacis Largitorem obteſtemur, ut voluntatem hanc ſuam noſtris hiſce temporibus ratam ac firmam, & hoc præclarum concordiæ munus Nobis perpetuum eſſe velit, ut ex hac mutua noſtra conjunctione optatiſſimi exitus, atque ad animarum ſalutem, ad Eccleſiæ utilitatem, ad eorundem Regum felicitatem uberrimi cumulatiſſimique fructus derivent. Quo facilius hæc divinæ gratiæ munera obtineri a Nobis poſſint, B. PETRUM Eccleſiæ, ac Sacerdotii Noſtri Ducem, Cuſtodem, ac Præſidem, & Seraphicum P. FRANCISCUM, cujus in diſciplina inſtituti ſumus, & præſidium paratiſſimum ſemper ſenſimus, Nobis patronos, atque adjutores adjungamus. Proinde & nunc in SS. XII. Apoſtolorum Templo, ad quod ex hoc ipſo conſeſſu perrecturi ſumus, & craſtina die in Vaticana Baſilica poſt ſolemnia Apoſtolicæ S. Petri Cathedræ ſacra de more celebrata, veſtris una Nobiſcum conjunctis precibus ſummas Deo O. M. gratias & laudes referemus, & ab eodem Eccleſiæ tranquillitatem, & ipſis Regibus omnem gloriæ ac felicitatis amplitudinem poſtulabimus. Qua obſecrationum opportunitate Nos paterna noſtra erga ceteros etiam Potentiſſimos Nobiſque Cariſſimos in Chriſto Filios ſtudia inducunt, ut eos item eorumque Imperia ac Regna precibus noſtris comprehendamus. Cum ad omnes Catholici Orbis partes oculos convertimus, illoſque ſuam regnandi rationem a religionis & juſtitiæ inſtitutis repetere intuemur, tanto acrius inflammamur ad perpetua ac ſumma quæque ipſis imploranda cæleſtis clementiæ beneficia ac præſidia, quanto uberior atque conſtantior, iis omnibus pro divina gloria, & Chriſtianæ reipubli-

cæ

ex utilitate conſentientibus, noſtra debet eſſe atque univerſæ Eccleſiæ jucunditas. Ad hæc pietatis exempla cum publicæ etiam lætitiæ veſtræ ſignificationes accedent, magnopere ceteros omnes ad ſimilem & pietatis, & hilaritatis imitationem excitabitis.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

CLEMENS PP. XIV.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

DOMINUS, ac Redemptor noſter JESUS CHRISTUS Princeps pacis a Propheta prænuntiatus, quod hunc in mundum veniens per Angelos primum paſtoribus ſignificavit, ac demum per ſe ipſum antequam in cælos aſcenderet, ſemel & iterum ſuis reliquit diſcipulis; ubi omnia Deo Patri reconciliaviſſet, pacificans per ſanguinem crucis ſuæ, ſive quæ in terris, ſive quæ in cælis ſunt, Apoſtolis etiam reconciliationis tradidit miniſterium, poſuitque in eis verbum reconciliationis, ut legatione fungentes pro Chriſto, qui non eſt diſſenſionis Deus, ſed pacis, & dilectionis, univerſo Orbi pacem annuntiarent, & ad id potiſſimum ſua ſtudia conferrent ac labores, ut omnes in Chriſto geniti ſolliciti eſſent ſervare unitatem ſpiritus in vinculo pacis, unum corpus, & unus ſpiritus, ſicut vocati ſunt in una ſpe vocationis, ad quam nequaquam pertingitur, ut inquit S. Gregorius Magnus, ſi non ad eam unita cum proximis mente curratur.

Hoc ipſum potiori quadam ratione nobis divinitus traditum reconciliationis verbum, & miniſterium, ubi primum, meritis prorſus imparibus, evecti fuimus ad hanc Petri Sedem, in memoriam revocavimus, die, noctuque præ oculis habuimus, cordique altiſſime inſcriptum gerentes, ei pro viribus ſatisfacere contendimus, divinam ad id opem aſſidue implorantes, ut cogitationes, & conſilia pacis nobis, & univerſo dominico gregi Deus infundere dignaretur, ad eamque conſequendam tutiſſimum nobis, firmiſſimumque aditum refera-

re. Quinimo probe ſcientes, divino nos conſilio conſtitutos fuiſſe ſuper gentes, & ſuper regna, ut in excolenda vinea Sabaoth, conſervandoque Chriſtianæ Religionis ædificio, cujus Chriſtus eſt angularis lapis, evellamus, & deſtruamus, & diſperdamus, & diſſipemus, & ædificemus, & plantemus, eo ſemper fuimus animo, conſtantique voluntate, ut quemadmodum pro Chriſtianæ Reipublicæ quiete, & tranquillitate nihil a nobis prætermittendum eſſe cenſuimus, quod plantando, ædificandoque eſſet quovis modo accommodatum; ita, eodem mutuæ charitatis vinculo expoſtulante, ad evellendum, deſtruendumque, quidquid jucundiſſimum etiam nobis eſſet, atque gratiſſimum, & quo carere minime poſſemus ſine maxima animi moleſtia, & dolore, prompti æque eſſemus, atque parati.

Non eſt ſane ambigendum, ea inter, quæ ad Catholicæ Reipublicæ bonum, felicitatemque comparandam plurimum conferunt, principem fere locum tribuendum eſſe regularibus Ordinibus, ex quibus ampliſſimum in univerſam Chriſti Eccleſiam quavis ætate dimanavit ornamentum, præſidium, & utilitas. Hos idcirco Apoſtolica hæc Sedes approbavit non modo, ſuiſque fulcita eſt auſpiciis, verum etiam pluribus auxit beneficiis, exemptionibus, privilegiis, & facultatibus, ut ex his ad pietatem excolendam, & religionem, ad populorum mores verbo & exemplo rite informandos, ad fidei unitatem inter fideles ſervandam, confirmandamque, magis magiſque excitarentur, atque inflammarentur. Aſt ubi eo res devenit, ut ex aliquo regulari Ordine, vel non amplius uberrimi ii fructus, atque optatiſſima emolumenta a Chriſtiano populo perciperentur, ad quæ afferenda fuerant primitus inſtituti, vel detrimento potius eſſe viſi fuerint, ac perturbandæ magis populorum tranquillitati, quàm eidem procurandæ accommodati; hæc eadem Apoſtolica Sedes, quæ eiſdem plantandis operam impenderat ſuam, ſuamque interpoſuerat auctoritatem, eos vel novis communire legibus, vel ad priſtinam vivendi ſeveritatem revocare, vel penitus etiam evellere, ac diſſipare minime dubitavit.

Hac ſane de cauſa Innocentius Papa III. prædeceſſor noſter cum comperiiſſet, nimiam regularium Ordinum diverſitatem gravem in Eccleſiam Dei confuſionem inducere, in Concilio generali Lateranenſi IV. firmiter prohibuit, ne quis de cætero novam Religionem inveniat; ſed quicumque ad religionem converti voluerit, unam de approbatis aſſumat; decrevitque inſuper, ut qui voluerit religioſam domum de novo fundare, regulam, & inſtitutionem accipiat de approbatis. Unde conſequens fuit, ut non liceret omnino novam religionem inſtituere, ſine ſpeciali Romani Pontificis licentia, & merito quidem; nam cum novæ Congregationes majoris perfectionis gratia inſtituantur, prius ab hac ſancta Apoſtolica Sede ipſa vitæ futuræ forma examinari, & perpendi debet diligenter, ne ſub ſpecie majoris

bo-

boni, & ſanctioris vitæ, plurima in Eccleſia Dei incommoda, & fortaſſe etiam mala exoriantur.

Quamvis vero providentiſſime hæc fuerint ab Innocentio III. Prædeceſſore conſtituta, tamen poſtmodum non ſolum ab Apoſtolica Sede importuna petentium inhiatio aliquorum Ordinum Regularium approbationem extorſit, verum etiam nonnullorum præſumptuoſa temeritas diverſorum Ordinum, præcipue mendicantium nondum approbatorum, effrenatam quaſi multitudinem adinvenit. Quibus plene cognitis, ut malo ſtatim occurreret, Gregorius Papa X. pariter Prædeceſſor noſter in generali Concilio Lugdunenſi, renovata Conſtitutione ipſius Innocentii III. Prædeceſſoris, diſtrictius inhibuit, ne aliquis de cetero novum Ordinem, aut religionem adinveniat, vel habitum novæ religionis aſſumat. Cunctas vero generaliter religiones, & Ordines mendicantes poſt Concilium Lateranenſe IV. adinventos, qui nullam confirmationem Sedis Apoſtolicæ meruerunt, perpetuo prohibuit. Confirmatos autem ab Apoſtolica Sede modo decrevit ſubſiſtere infraſcripto: ut videlicet profeſſoribus eorumdem Ordinum ita liceret in illis remanere, ſi voluerint, quod nullum deinceps ad eorum profeſſionem admitterent, nec de novo domum, vel aliquem locum acquirerent, nec domos, ſeu loca, quæ habebant, alienare valerent, ſine ejuſdem ſanctæ Sedis licentia ſpeciali. Ea enim omnia diſpoſitioni Sedis Apoſtolicæ reſervavit in Terræ ſanctæ ſubſidium, vel pauperum, vel alios pios uſus per locorum Ordinarios, vel eos, quibus Sedes ipſa commiſerit, convertenda. Perſonis quoque ipſorum Ordinum omnino interdixit quoad extraneos prædicationis, & audiendi confeſſiones officium, aut etiam ſepulturam. Declaravit tamen in hac Conſtitutione minime comprehenſos eſſe Prædicatorum, & Minorum Ordines, quos evidens ex eis utilitas Eccleſiæ Univerſali proveniens perhibebat approbatos. Voluitque inſuper Eremitarum S. Auguſtini, & Carmelitarum Ordines in ſolido ſtatu permanere, ex eo quod iſtorum inſtitutio prædictum generale Concilium Lateranenſe præceſſerat. Demum ſingularibus perſonis Ordinum, ad quos hæc Conſtitutio extendebatur, tranſeundi ad reliquos Ordines approbatos licentiam conceſſit generalem; ita tamen, ut nullus ordo ad alium, vel Conventus ad Conventum ſe, ac loca ſua totaliter transferret, non obtenta prius ſpeciali Sedis Apoſtolicæ licentia.

Hiſcemet veſtigiis ſecundum temporum circumſtantias inhæſerunt alii Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri, quorum omnium decreta longum eſſet referre. Inter ceteros vero Clemens Papa V. pariter Prædeceſſor noſter, per ſuas ſub plumbo 6. nonas Maii anno Incarnationis Dominicæ 1312. expeditas literas, Ordinem Militarem Templariorum nuncupatorum, quamvis legitime confirmatum, & alias de Chriſtiana Republica adeo præclare meritum, ut a Sede Apoſtolica inſignibus beneficiis, privilegiis, facultatibus, exemptioni-

 bus,

bus, licentiis cumulatus fuerit, ob univerſalem diffamationem ſuppreſſit, & totaliter extinxit, etiamſi Concilium generale Viennenſe, cui negotium examinandum commiſerat, a formali, & definitiva ferenda ſententia cenſuerit ſe abſtinere.

Sanctus Pius V. ſimiliter Prædeceſſor noſter, cujus inſignem ſanctitatem piè colit, & veneratur Eccleſia Catholica, Ordinem Regularem Fratrum Humiliatorum Concilio Lateranenſi anteriorem, approbatumque a felicis recordationis Innocentio III., Honorio III., Gregorio IX., & Nicolao V. Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus itidem noſtris, ob inobedientiam decretis Apoſtolicis, diſcordias domeſticas, & externas extortas, nullum omnino futuræ virtutis ſpecimen oſtendentem, & ex eo quia aliqui ejuſdem Ordinis in necem S. Caroli S. R. E. Cardinalis Borromei Protectoris, ac Viſitatoris Apoſtolici dicti Ordinis ſcelerate conſpiraverint, extinxit, ac penitus abolevit.

Recolendæ memoriæ Urbanus Papa VIII. etiam Prædeceſſor noſter, per ſuas in ſimili forma Brevis die 6. Februarii 1626. expeditas litteras, Congregationem Fratrum Conventualium Reformatorum a felicis memoriæ Sixto Papa V. itidem Prædeceſſore noſtro ſolemniter approbatam, & pluribus beneficiis, ac favoribus auctam, ex eo quia ex prædictis Fratribus ii in Eccleſia Dei ſpirituales fructus non prodierint, imo quamplures differentiæ inter eoſdem Fratres Conventuales Reformatos, ac Fratres Conventuales non reformatos ortæ fuerint, perpetuò ſuppreſſit, ac extinxit: Domus, Conventus, loca, ſupellectilem, bona, res, actiones, & jura ad prædictam Congregationem ſpectantia Ordini Fratrum Minorum S. Franciſci Conventualium conceſſit, & aſſignavit, exceptis tantum domo Neapolitana, & domo Sancti Antonii de Padua nuncupata de Urbe, quam poſtremam Cameræ Apoſtolicæ applicavit, & incorporavit, ſuæque, ſuorumque ſucceſſorum diſpoſitioni reſervavit; Fratribus denique prædictæ ſuppreſſæ Congregationis ad Fratres S. Franciſci Cappuccinos, ſeu de Obſervantia nuncupatos tranſitum permiſit.

Idem Urbanus Papa VIII., per alias ſuas in pari forma Brevis die 2. Decembris 1643. expeditas litteras, Ordinem Regularem Sanctorum Ambroſii, & Barnabæ ad nemus perpetuo ſuppreſſit, extinxit, & abolevit, ſubjecitque Regulares prædicti ſuppreſſi Ordinis juriſdictioni, & correctioni Ordinariorum locorum, prædictiſque Regularibus licentiam conceſſit ſe transferendi ad alios Ordines regulares ab Apoſtolica Sede approbatos. Quam ſuppreſſionem rec. memoriæ Innocentius Papa X. Prædeceſſor quoque noſter ſolemniter, per ſuas ſub plumbo Kal. Aprilis anno Incarnationis Dominicæ 1645. expeditas litteras, confirmavit, & inſuper Beneficia, Domus, & Monaſteria prædicti Ordinis, quæ antea regularia erant, ad ſæcularitatem reduxit, ac in poſterum ſæcularia fore, & eſſe declaravit.

Idem-

Idemque Innocentius X. Prædeceſſor, per ſuas in ſimili forma Brevis die 16. Martii 1645. expeditas Literas, ob graves perturbationes excitatas inter Regulares Ordinis Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, etſi Ordo ille prævio maturo examine a Gregorro Papa XV. Prædeceſſore noſtro ſolemniter approbatus fuerit, præfatum regularem Ordinem in ſimplicem Congregationem, abſque ullorum votorum emiſſione, ad inſtar Inſtituti Congregationis Presbyterorum ſæcularium Oratorii in Eccleſia S. Mariæ in Vallicella de Urbe S. Philippi Neri nuncupatæ, reduxit: Regularibus prædicti Ordinis ſic reducti tranſitum ad quamcumque religionem approbatam conceſſit: admiſſionem Noviriorum, & admiſſorum profeſſionem interdixit; ſuperioritatem denique, & juriſdictionem, quæ penes Miniſtrum generalem, Viſitatores, alioſque Superiores reſidebat, in Ordinarios Locorum totaliter tranſtulit: quæ omnia per aliquot annos conſecuta ſunt effectum, donec tandem Sedes hæc Apoſtolica, cognita prædicti inſtituti utilitate, illum ad priſtinam votorum ſolemnium formam revocavit, ac in perfectum regularem Ordinem redegit.

Per ſimiles ſuas in pari forma Brevis die 29. Octobris 1650. expeditas litteras, idem Innocentius X. Prædeceſſor, ob diſcordias quoque & diſſenſiones exortas, ſuppreſſit totaliter Ordinem S. Baſilii de Armenis: regulares prædicti ſuppreſſi Ordinis omnimode juriſdictioni, & obedientiæ Ordinariorum Locorum ſubjecit in habitu Clericorum ſæcularium, aſſignata iiſdem congrua ſubſtentatione ex reditibus Conventuum ſuppreſſorum: illiſque etiam facultatem tranſeundi ad quamcumque religionem approbatam conceſſit.

Pariter ipſe Innocentius X. Prædeceſſor, per alias ſuas in dicta forma Brevis die 22. Junii 1651. expeditas litteras, attendens, nullos ſpirituales fructus ex regulari Congregatione Presbyterorum Boni Ieſus in Eccleſia ſperari poſſe, præfatam Congregationem perpetuo extinxit: Regulares prædictos juriſdictioni Ordinariorum Locorum ſubjecit, aſſignata eiſdem congrua ſubſtentatione ex reditibus ſuppreſſæ Congregationis, & cum facultate tranſeundi ad quemlibet Ordinem regularem approbatum a Sede Apoſtolica: ſuoque arbitrio reſervavit applicationem bonorum prædictæ Congregationis in alios pios uſus.

Denique felicis recordationis Clemens Papa IX. Prædeceſſor itidem noſter cum animadverteret, tres regulares Ordines, Canonicorum videlicet regularium Sancti Georgii in Alga nuncupatorum, Hieronymianorum de Feſulis, ac tandem Ieſuatorum a Sancto Johanne Columbano inſtitutorum, parum, vel nihil utilitatis, & commodi Chriſtiano populo afferre, aut ſperare poſſe, eos eſſe aliquando allaturos, de iis ſupprimendis, extinguendiſque conſilium cepit, idque perfecit ſuis litteris in ſimili forma Brevis die 6. Decembris 1668. expeditis; eorumque bona, & redditus ſatis conſpicuos, Venetorum Republica poſtulante, in eos ſumptus impendi voluit, qui ad Creten-

ſe bellum adverſus Turcas ſuſtinendum erant neceſſario ſubeundi.

In his vero omnibus decernendis, perficiendiſque ſatius ſemper duxerunt Prædeceſſores noſtri, ea uti conſultiſſima agendi ratione, quam ad intercludendum penitus aditum animorum contentionibus, & ad quælibet amovenda diſſidia, vel partium ſtudia, magis conferre exiſtimarunt. Hinc moleſta illa, ac plena negotii prætermiſſa methodo, quæ in forenſibus inſtituendis judiciis adhiberi conſuevit, prudentiæ legibus unice inhærentes, ea poteſtatis plenitudine, qua tamquam Chriſti in terris Vicarii, ac ſupremi Chriſtianæ Reipublicæ moderatores ampliſſime donati ſunt, rem omnem abſolvendam curarunt, quin regularibus Ordinibus ſuppreſſioni deſtinatis, veniam facerent, & facultatem, ſua experiundi jura, & graviſſimas illas vel propulſandi criminationes, vel cauſas amoliendi, ob quas ad illud conſilii genus ſuſcipiendum adducebantur.

His igitur, aliiſque maximi apud omnes ponderis, & auctoritatis exemplis, nobis ante oculos propoſitis, vehementique ſimul flagrantes cupiditate, ut in ea, quam infra aperiemus, deliberatione, fidenti animo, tutoque pede incedamus, nihil diligentiæ omiſimus, & inquiſitionis, ut quidquid ad regularis Ordinis, qui Societatis Ieſu vulgo dicitur, originem pertinet, progreſſum, hodiernumque ſtatum perſcrutaremur: & compertum inde habuimus, eum ad animarum ſalutem, ad hæreticorum, & maxime Infidelium converſionem, ad majus denique pietatis, & religionis incrementum a Sancto ſuo Conditore fuiſſe inſtitutum; atque ad optatiſsimum hujuſmodi finem facilius, feliciuſque conſequendum, arctiſsimo Evangelicæ paupertatis voto tam in communi, quàm in particulari fuiſſe Deo conſecratum, exceptis tantummodo ſtudiorum, ſeu literarum Collegiis, quibus poſsidendi reditus ita facta eſt vis, & poteſtas, ut nihil tamen ex iis reditibus in ipſius Societatis commodum, utilitatem, ac uſum impendi unquam poſsit, atque converti.

His, aliiſque Sanctiſsimis legibus probata primum fuit eadem Societas Jeſu a rec. memoriæ Paulo Papa III. Prædeceſſore noſtro, per ſuas ſub plumbo 5. Kal. Octobris anno Incarnationis Dominicæ 1540. expeditas litteras, ab eodemque conceſſa ei fuit facultas condendi jura, atque ſtatuta, quibus Societatis præſidio, incolumitati, atque regimini firmiſsime conſuleretur. Et quamvis idem Paulus Prædeceſſor Societatem ipſam anguſtiſsimis ſexaginta dumtaxat alumnorum limitibus ab initio circumſcripſiſſet; per alias tamen ſuas itidem ſub plumbo pridie Kal. Martii ann. Incarnationis Dominicæ 1543. expeditas literas, locum dedit eadem in Societate iis omnibus, quos in eam excipere illius moderatoribus viſum fuiſſet opportunum, aut neceſſarium. Anno deinde 1549. ſuis in ſimili forma Brevis die 15. Novembris expeditis litteris idem Paulus Prædeceſſor pluribus, atque ampliſsimis privilegiis eamdem Societatem donavit, ac in his indultum, aliàs per eumdem Præpoſitis generalibus dictæ Societatis conceſſum,

ad-

admittendi viginti Preſbyteros Coadjutores ſpirituales, eiſque impertiendi eaſdem facultates, gratiam, & auctoritatem, quibus Socii ipſi profeſsi donantur, ad alios quoſcumque, quos idoneos fore iidem Præpoſiti generales cenſuerint, ullo abſque limite, & numero extendendum voluit, atque mandavit; ac præterea Societatem ipſam, & univerſos illius Socios, & perſonas, illorumque bona quæcumque ab omni ſuperioritate, juriſdictione, correctione quorumcumque Ordinariorum exemit, & vindicavit, ac ſub ſua, & Apoſtolicæ Sedis protectione ſuſcepit.

Haud minor fuit reliquorum Prædeceſſorum noſtrorum eamdem erga Societatem liberalitas, ac munificentia. Conſtat enim a rec. memoriæ Julio III. Paulo IV. Pio IV. & V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Paulo V. Leone XI. Gregorio XV. Urbano VIII., aliiſque Romanis Pontificibus, privilegia eidem Societati, jam antea tributa, vel confirmata fuiſſe, vel novis aucta acceſſionibus, vel apertiſſime declarata. Ex ipſo tamen Apoſtolicarum Conſtitutionum tenore, & verbis palam colligitur, eadem in Societate ſuo fere ab initio varia diſſidiorum, ac æmulationum ſemina pullulaſſe, ipſos non modo inter Socios, verum etiam cum aliis regularibus Ordinibus, Clero ſæculari, Academiis, Univerſitatibus, publicis literarum gymnaſiis, & cum ipſis etiam Principibus, quorum in ditionibus Societas fuerat excepta; eaſdemque contentiones, & diſſidia excitata modo fuiſſe de votorum indole, & natura, de tempore admittendorum Sociorum ad vota, de facultate Socios expellendi, de iiſdem Sociis ad ſacros ordines promovendis ſine congrua, ac ſine votis ſolemnibus contra Concilii Tridentini, ac ſanctæ memoriæ Pii Papæ V. Prædeceſſoris noſtri decreta; modo de abſoluta poteſtate, quam Præpoſitus generalis ejuſdem Societatis ſibi vindicabat, ac de aliis rebus ipſius Societatis regimen ſpectantibus; modo de variis doctrinæ capitibus, de ſcholis, de exemptionibus, & privilegiis, quæ Locorum Ordinarii, aliæque perſonæ in Eccleſiaſtica, vel ſæculari dignitate conſtitutæ, ſuæ noxia eſſe juriſdictioni, ac juribus contendebant; ac demum minime defuerunt graviſſimæ accuſationes eiſdem Sociis objectæ, quæ Chriſtianæ Reipublicæ pacem, ac tranquillitatem non parum pertubarunt.

Multæ hinc ortæ adverſus Societatem querimoniæ, quæ nonnullorum etiam Principum auctoritate munitæ, ac relationibus ad rec. memoriæ Paulum IV. Pium V. & Sixtum V. Prædeceſſores noſtros delatæ fuerunt. In his fuit claræ memoriæ Philippus II. Hiſpaniarum Rex Catholicus, qui tum graviſſimas, quibus ille vehementer impellebatur rationes, tum etiam eos, quos ab Hiſpaniarum Inquiſitoribus adverſus immoderata Societatis privilegia, ac regiminis formam acceperat clamores, & contentionum capita, a nonnullis ejuſdem etiam Societatis viris doctrina, & pietate ſpectatiſſimis confirmata, eidem

 Sixto V.

Sixto V. Prædeceſſori exponenda curavit, apud eumdemque egit, ut Apoſtolicam Societatis viſitationem decerneret, atque committeret.

Ipſius Philippi Regis petitionibus, & ſtudiis, quæ ſumma initi æquitate animadverterat, annuit idem Sixtus Prædeceſſor, delegitque ad Apoſtolici Viſitatoris munus Epiſcopum prudentia, virtute, & doctrina omnibus commendatiſſimum; ac præterea congregationem deſignavit nonnullorum S. R. E. Cardinalium, qui ei perficiendæ ſedulam navarent operam. Verum dicto Sixto V. Prædeceſſore immatura morte prærepto, ſaluberrimum ab eo ſuſceptum conſilium evanuit, omnique caruit effectu. Ad ſupremum autem Apoſtolatus apicem aſſumptus felicis recordationis Gregorius PP.XIV. per ſuas litteras ſub plumbo 4. Kal. Julii ann. Dominicæ Incarnationis 1591. expeditas, Societatis inſtitutum ampliſſime iterum approbavit; rataque haberi juſſit, ac firma privilegia quæcumque eidem Societati a ſuis Prædeceſſoribus collata; & illud præ ceteris, quo cautum fuerat, ut a Societate expelli, dimittique poſſent Socii, forma judiciaria minime adhibita, nulla ſcilicet præmiſſa inquiſitione, nullis confectis actis, nullo ordine judiciario ſervato, nulliſque terminis, etiam ſubſtantialibus ſervatis, ſola facti veritate inſpecta, culpæ, vel rationabilis cauſæ tantum ratione habita, ac perſonarum, aliarumque circumſtantiarum. Altiſſimum inſuper ſilentium impoſuit; vetuitque ſub pœna potiſſimum excommunicationis latæ ſententiæ, ne quis dictæ Societatis Inſtitutum, conſtitutiones, aut decreta directe, vel indirecte impugnare auderet, vel aliquid de iis quovis modo immutari curaret. Jus tamen cuilibet reliquit, ut quidquid addendum, minuendum, aut immutandum cenſeret, ſibi tantummodo, & Romanis ſolum Pontificibus pro tempore exiſtentibus vel immediate, vel per Apoſtolicæ Sedis Legatos, ſeu Nuncios ſignificare poſſet, atque proponere.

Tantum vero abeſt, ut hæc omnia ſatis fuerint compeſcendis adverſus Societatem clamoribus, & querelis, quin potius magis, magiſque univerſum fere Orbem pervaſerunt moleſtiſſimæ contentiones de Societatis doctrina, quam fidei veluti Orthodoxæ, boniſque moribus repugnantem plurimi traduxerunt; domeſticæ etiam, externæque efferbuerunt diſſenſiones, & frequentiores factæ ſunt in eam, de nimia potiſſimum terrenorum bonorum cupiditate accuſationes; ex quibus omnibus ſuam hauſerunt originem tum perturbationes illæ omnibus ſatis cognitæ, quæ Sedem Apoſtolicam ingenti mœrore affecerunt, ac moleſtia; tum capta a Principibus nonnullis in Societatem conſilia. Quo factum eſt, ut eadem Societas novam inſtituti ſui, ac privilegiorum confirmationem a felicis recordationis Paulo Papa V. Prædeceſſore noſtro impetratura, coacta fuerit ab eo petere, ut rata habere vellet, ſuaque confirmare auctoritate decreta quædam, in quinta generali Congregatione edita, atque ad verbum exſcripta in ſuis ſub

plum-

plumbo, pridie Non. Septembris anno Incarnationis Dominicæ 1606. deſuper expeditis litteris; quibus in decretis diſcretiſſime legitur, tam internas Sociorum ſimultates, ac turbas, quam exterorum in Societatem querelas, ac poſtulationes, Socios in comitiis congregatos impuliſſe ad ſequens condendum ſtatutum: „ Quoniam Societas noſtra, „ quæ ad fidei propagationem, & animarum lucra a Domino excitata „ eſt, ſicut per propria Inſtituti miniſteria, quæ ſpiritualia arma ſunt, „ cum Eccleſiæ utilitate, ac proximorum ædificatione ſub crucis ve- „ xillo finem feliciter conſequi poteſt, quem intendit; ita & hæc bo- „ na impediret, & ſe maximis periculis exponeret, ſi ea tractaret; „ quæ ſæcularia ſunt, & ad res politicas, atque ad ſtatus gubernatio- „ nem pertinent; idcirco ſapientiſſime a noſtris majoribus ſtatutum eſt, „ ut militantes Deo aliis, quæ a noſtra profeſsione abhorrent, non im- „ plicemur. Cum autem his præſertim temporibus valde periculoſis, „ pluribus locis, & apud varios Principes (quorum tamen amorem, „ & charitatem ſanctæ memoriæ Pater Ignatius conſervandam ad di- „ vinum obſequium pertinere putavit) aliquorum fortaſſe culpa, & „ vel ambitione, vel indiſcreto zelo religio noſtra male audiat; & „ alioquin bonus Chriſti odor neceſſarius ſit ad fructificandum; cen- „ ſuit Congregatio, ab omni ſpecie mali abſtinendum eſſe, & quere- „ lis, quoad fieri poterit, etiam ex falſis ſuſpicionibus provenienti- „ bus, occurrendum. Quare præſenti decreto graviter, & ſevere „ noſtris omnibus interdicit, ne in hujuſmodi publicis negotiis, etiam „ invitati, aut allecti, ulla ratione ſe immiſceant, nec ullis precibus, „ aut ſuaſionibus ab inſtituto deflectant. Et præterea quibus efficacio- „ ribus remediis omnino huic morbo, ſicubi opus ſit, medicina adhi- „ beatur, patribus Definitoribus accurate decernendum, & definien- „ dum commendavit. „

Maximo ſane animi noſtri dolore obſervavimus, tam prædicta, quàm alia complura deinceps adhibita remedia nihil ferme virtutis præſetuliſſe, & auctoritatis, ad tot, ac tantas evellendas, diſſipandaſque turbas, accuſationes, & querimonias in ſæpedictam Societatem; fruſtraque ad id laboraſſe ceteros Prædeceſſores noſtros Urbanum VIII., Clementem IX. X. XI. & XII., Alexandrum VII. & VIII., Innocentium X. XI. XII. & XIII., & Benedictum XIV., qui optatiſſimam conati ſunt Eccleſiæ reſtituere tranquillitatem, plurimis ſaluberrimis editis Conſtitutionibus, tam circa ſæcularia negotia, ſive extra ſacras Miſſiones, ſive earum occaſione minime exercenda, quàm circa diſſidia graviſſima, ac jurgia adverſus Locorum Ordinarios, regulares Ordines, loca pia, atque Communitates cujuſvis generis in Europa, Aſia, & America non ſine ingenti animarum ruina, ac populorum admiratione a Societate acriter excitata; tum etiam ſuper interpretatione, & praxi Ethnicorum quorumdam rituum aliquibus in locis paſſim adhibita, omiſſis iis, qui ab Univerſali Eccleſia ſunt rite probati; vel

 ſuper

ſuper earum ſententiarum uſu, & interpretatione, quas Apoſtolica Sedes tam quam ſcandaloſas, optimæque morum diſciplinæ manifeſte noxias merito proſcripſit; vel aliis demum ſuper rebus maximi equidem momenti, & ad Chriſtianorum dogmatum puritatem ſartam tectam ſervandam apprime neceſſariis, & ex quibus noſtra hac non minus, quàm ſuperiori ætate plurima dimanarunt detrimenta, & incommoda; perturbationes nimirum, ac tumultus in nonnullis Catholicis regionibus; Eccleſiæ perſecutiones in quibuſdam Aſiæ, & Europæ provinciis; ingens denique allatus eſt mœror Prædeceſſoribus noſtris, & in his piæ memoriæ Innocentio Papæ XI., qui neceſſitate compulſus eo devenit, ut Societati interdixerit novitios ad habitum admittere; tum Innocentio Papæ XIII., qui eamdem pœnam coactus fuit eidem comminari; ac tandem rec. memoriæ Benedicto Papæ XIV., qui viſitationem Domorum, Collegiorumque in ditione chariſſimi in Chriſto filii noſtri Luſitaniæ, & Algarbiorum Regis Fideliſſimi exiſtentium cenſuit decernendam; quin ullum ſubinde vel Sedi Apoſtolicæ ſolamen, vel Societati auxilium, vel Chriſtianæ Reipublicæ bonum acceſſerit, ex noviſſimis Apoſtolicis litteris a felicis recordationis Clemente Papa XIII. immediato Prædeceſſore noſtro extortis potius, ut verbo utamur a Prædeceſſore noſtro Gregorio X. in ſupracitato Lugdunenſi Oecumenico Concilio adhibito, quàm impetratis, quibus Societatis Jeſu inſtitutum magnopere commendatur, ac rurſus approbatur.

Poſt tot, tantaſque procellas, ac tempeſtates acerbiſſimas, futurum optimus quiſque ſperabat, ut optatiſſima illa tandem aliquando illuceſceret dies, quæ tranquillitatem, & pacem eſſet cumulatiſſime allatura. At Petri Cathedram gubernante eodem Clemente XIII. Prædeceſſore, longe difficiliora, ac turbulentiora acceſſerunt tempora. Auctis enim quotidie magis in prædictam Societatem clamoribus, & querelis, quinimo periculoſiſſimis alicubi exortis ſeditionibus, tumultibus, diſſidiis, & ſcandalis, quæ Chriſtianæ charitatis vinculo labefactato, ac penitus diſrupto, fidelium animos ad partium ſtudia, odia, & inimicitias vehementer inflammarunt, eo diſcriminis, ac periculi res perducta viſa eſt, ut ii ipſi, quorum avita pietas, ac in Societatem liberalitas hæreditario quodam veluti jure a majoribus accepta omnium fere linguis ſummopere commendatur, chariſſimi nempe in Chriſto Filii noſtri Reges Francorum, Hiſpaniarum, Luſitaniæ, ac utriuſque Siciliæ, ſuis ex Regnis, ditionibus, atque provinciis ſocios dimittere coacti omnino fuerint, & expellere; hoc unum putantes extremum tot malis ſupereſſe remedium, & penitus neceſſarium ad impediendum, quominus Chriſtiani populi in ipſo ſanctæ Matris Eccleſiæ ſinu ſe ſe invicem laceſſerent, provocarent, lacerarent.

Ratum vero habentes prædicti chariſſimi in Chriſto Filii noſtri, remedium hoc firmum eſſe non poſſe, ac Univerſo Chriſtiano Orbi reconciliando accommodatum, niſi Societas ipſa prorſus extingueretur,

tur, ac ex integro ſuppr imeretur; ſua idcirco apud præfatum Clementem PP. XIII. Prædeceſſorem expoſuerunt ſtudia, ac voluntatem, & qua valebant auctoritate, & precibus, conjunctis ſimul votis expoſtularunt, ut efficaciſſima ea ratione perpetuæ ſuorum ſubditorum ſecuritati, univerſæque Chriſti Eccleſiæ bono providentiſſime conſuleret. Qui tamen, præter omnium expectationem contigit, ejuſdem Pontificis obitus rei curſum, exitumque prorſus impedivit. Hinc nobis in eadem Petri Cathedra, divina diſponente clementia, conſtitutis, eædem ſtatim oblatæ ſunt preces, petitiones, & vota, quibus ſua quoque addiderunt ſtudia, animique ſententiam Epiſcopi complures, aliique viri dignitate, doctrina, religione plurimum conſpicui.

Ut autem in re tam gravi, tantique momenti tutiſſimum caperemus conſilium, diuturno Nobis temporis ſpatio opus eſſe judicavimus, non modo ut diligenter inquirere, maturius expendere, & conſultiſſime deliberare poſſemus, verum etiam ut multis gemitibus, & continuis precibus ſingulare a Patre luminum expoſceremus auxilium, & præſidium; qua etiam in re Fidelium omnium precibus, pietatiſque operibus nos ſæpius apud Deum juvari curavimus. Perſcrutari inter cetera voluimus, quo innitatur fundamento pervagata illa apud plurimos opinio, religionem ſcilicet Clericorum Societatis Jeſu fuiſſe a Concilio Tridentino ſolemni quadam ratione approbatam, & confirmatam; nihilque aliud de ea actum fuiſſe comperimus in citato Concilio, quàm ut a generali illo exciperetur decreto, quo de reliquis regularibus Ordinibus cautum fuit, ut finito tempore novitiatus, novitii, qui idonei inventi fuerint, ad profitendum admittantur, aut a Monaſterio ejiciantur. Quamobrem eadem ſancta Synodus (Seſſ. 25. c. 16. de Regular.) declaravit, ſe nolle aliquid innovare, aut prohibere, quin prædicta religio Clericorum Societatis Jeſu, juxta pium eorum Inſtitutum a Sancta Sede Apoſtolica approbatum, Domino, & ejus Eccleſiæ inſervire poſſit.

Tot itaque, ac tam neceſſariis adhibitis mediis, Divini Spiritus, ut confidimus, adjuti præſentia, & afflatu, necnon muneris noſtri compulſi neceſsitate, quo & ad Chriſtianæ Reipublicæ quietem, & tranquillitatem conciliandam, fovendam, roborandam, & ad illa omnia penitus de medio tollenda, quæ eidem detrimento vel minimo eſſe poſſunt, quantum vires ſinunt, arctiſsime adigimur; cumque præterea animadverterimus, prædictam Societatem Jeſu uberrimos illos, ampliſsimoſque fructus, & utilitates afferre amplius non poſſe, ad quos inſtituta fuit, a tot Prædeceſſoribus noſtris approbata, ac plurimis ornata privilegiis, imo fieri, aut vix, aut nullo modo poſſe, ut ea incolume manente, vera pax, ac diuturna Eccleſiæ reſtituatur; his propterea graviſsimis adducti cauſis, aliiſque preſſi rationibus, quas & prudentiæ leges, & optimum Univerſalis Eccleſiæ regimen nobis ſuppeditant, altaque mente repoſitas ſervamus, veſtigiis

inhæ-

inhærentes eorumdem Prædeceſſorum noſtrorum, & præſertim memorati Gregorii X. Prædeceſſoris in generali Concilio Lugdunenſi; cum & nunc de Societate agatur, tum Inſtitui ſui, tum privilegiorum etiam ſuorum ratione, Mendicantium Ordinum numero adſcripta; maturo conſilio, ex certa ſcientia, & plenitudine poteſtatis Apoſtolicæ, ſæpedictam Societatem extinguimus, & ſupprimimus: tollimus, & abrogamus, omnia, & ſingula ejus officia, miniſteria, & adminiſtrationes, Domus, Scholas, Collegia, Hoſpitia, Grancias, & loca quæcumque quavis in Provincia, Regno, & ditione exiſtentia, & modo quolibet ad eam pertinentia; ejus ſtatuta, mores, conſuetudines, Decreta, Conſtitutiones, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, aut aliàs roboratas; omnia item, & ſingula privilegia, & indulta generalia, vel ſpecialia, quorum tenores præſentibus, ac ſi de verbo ad verbum eſſent inſerta, ac etiamſi quibuſvis formulis, clauſulis irritantibus, & quibuſcumque vinculis, & decretis ſint concepta, pro plene, & ſufficienter expreſſis haberi volumus. Ideoque declaramus, caſſatam perpetuo manere, ac penitus extinctam omnem, & quamcumque auctoritatem Præpoſiti Generalis, Provincialium, Viſitatorum, aliorumque quorumlibet dictæ Societatis Superiorum, tàm in ſpiritualibus, quàm in temporalibus; eamdemque juriſdictionem, & auctoritatem in Locorum Ordinarios totaliter, & omnimode transferimus, juxta modum, caſus, & perſonas, & iis ſub conditionibus, quas infra explicabimus; prohibentes, quemadmodum per præſentes prohibemus, ne ullus amplius in dictam Societatem excipiatur, & ad habitum, ac novitiatum admittatur; qui vero hactenus fuerunt excepti, ad profeſſionem votorum ſimplicium, vel ſolemnium, ſub pœna nullitatis admiſſionis, & profeſſionis, aliiſque arbitrio noſtro, nullo modo admitti poſſint, & valeant. Quinimo volumus, præcipimus, & mandamus, ut qui nunc tyrocinio actu vacant, ſtatim, illico, immediate, & cum effectu dimittantur; ac ſimiliter vetamus, ne qui votorum ſimplicium profeſſionem emiſerunt, nulloque ſacro Ordine ſunt uſque adhuc initiati, poſſint ad majores ipſos Ordines promoveri pretextu, aut titulo vel jam emiſſæ in Societate profeſsionis, vel privilegiorum contra Conc. Trident. decreta eidem Societati collatorum.

Quoniam vero eo noſtra tendunt ſtudia, ut quemadmodum Eccleſiæ utilitatibus, ac populorum tranquillitati conſulere cupimus; ita ſingulis ejuſdem religionis individuis, ſeu ſociis, quorum ſingulares perſonas paterne in Domino diligimus, ſolamen aliquod, & auxilium afferre ſtudeamus, ut ab omnibus, quibus hactenus vexati fuerunt contentionibus, diſſidiis, & angoribus liberi, fructuoſius vineam Domini poſſint excolere, & animarum ſaluti uberius prodeſſe; ideo decernimus, & conſtituimus, ut ſocii profeſſi votorum dumtaxat ſimplicium, & ſacris Ordinibus nondum initiati, intra ſpatium tempo-

ris

Digitized by Google

ris a Locorum Ordinariis definiendum, ſatis congruum ad munus aliquod, vel officium, vel benevolum receptorem inveniendum, non tamen uno anno longius, a data præſentium noſtrarum litterarum inchoandum, Domibus, & Collegiis ejuſdem Societatis omni votorum ſimplicium vinculo ſoluti egredi omnino debeant, eam vivendi rationem ſuſcepturi, quam ſingulorum vocationi, viribus, & conſcientiæ magis aptam in Domino judicaverint; cum & juxta Societatis privilegia, dimitti ab ea hi poterant non alia de cauſa, præter eam, quam Superiores prudentiæ, & circumſtantiis magis conformem putarent, nulla præmiſſa citatione, nullis confectis actis, nulloque judiciario ordine ſervato.

Omnibus autem Sociis ad ſacros Ordines promotis veniam facimus, ac poteſtatem, eaſdem domos, aut Collegia Societatis deſerendi, vel ut ad aliquem ex regularibus Ordinibus a Sede Apoſtolica approbatis ſe conferant, ubi probationis tempus a Concilio Tridentino præſcriptum debebunt explere, ſi votorum ſimplicium profeſſionem in Societate emiſerint; ſi vero ſolemnium etiam votorum, per ſex tantum integros menſes in probatione ſtabunt, ſuper quo benigne cum eis diſpenſamus: vel ut in ſæculo maneant tamquam Presbyteri, & Clerici Sæculares ſub omnimoda, ac totali obedientia, & ſubjectione Ordinariorum, in quorum diœceſi domicilium figant; decernentes inſuper, ut his, qui hac ratione in ſæculo manebunt, congruum aliquod, donec proviſi aliunde non fuerint, aſſignetur ſtipendium ex reditibus domus, ſeu Collegii, ubi morabantur, habito tamen reſpectu tùm redituum, tùm onerum eidem annexorum.

Profeſſi vero in ſacris Ordinibus jam conſtituti, qui vel timore ducti non ſatis honeſtæ ſuſtentationis ex defectu vel inopia congruæ, vel quia loco carent ubi domicilium ſibi comparent, vel ob provectam ætatem, infirmam valetudinem, aliamque juſtam, gravemque cauſam, domus Societatis, ſeu Collogia derelinquere opportunum minime exiſtimaverint, ibidem manere poterunt; ea tamen lege, ut nullam prædictæ domus, ſeu Collegii adminiſtrationem habeant, Clericorum Sæcularium veſte tantummodo utantur, vivantque Ordinario ejuſdem loci pleniſſime ſubjecti. Prohibemus autem omnino quominus in eorum, qui deficient locum, alios ſufficiant; Domum de novo juxta Concilii Lugdunenſis decreta, ſeu aliquem Locum acquirant; Domos inſuper, res, & loca, quæ nunc habent, alienare valeant; quin imo in unam tantum Domum, ſeu plures, habita ratione Sociorum, qui remanebunt, poterunt congregari, ita, ut Domus, quæ vacuæ relinquentur, poſſint in pios uſus converti, juxta id quod ſacris canonibus, voluntati fundatorum, divini cultus incremento, animarum ſaluti, ac publicæ utilitati videbitur ſuis loco, & tempore recte, riteque accommodatum. Interim vero vir aliquis ex Clero Sæculari prudentia, probiſque moribus præditus deſignabitur, qui dictarum Domorum

præ-

præſit regimini, deleto penitus, & ſuppreſſo nomine Societatis.

Declaramus individuos etiam prædictæ Societatis ex omnibus Provinciis, a quibus jam reperiuntur expulſi, comprehenſos eſſe in hac generali Societatis ſuppreſſione; ac proinde volumus, quod ſupradicti expulſi, etiamſi ad majores Ordines ſint, & exiſtant promoti, niſi ad alium regularem Ordinem tranſierint, ad ſtatum Clericorum, & Præsbyterorum Sæcularium ipſo facto redigantur, & Locorum Ordinariis totaliter ſubjiciantur.

Locorum Ordinarii, ſi eam, qua opus eſt, deprehenderint virtutem, doctrinam, morumque integritatem in iis, qui e Regulari Societatis Jeſu Inſtituto ad Præsbyterorum Sæcularium ſtatum in vim præſentium noſtrarum literarum tranſierint, poterunt eis pro ſuo arbitrio facultatem largiri, aut denegare excipiendi ſacramentales confeſſiones Chriſti-Fidelium, aut publicas ad populum habendi ſacras conciones, ſine qua licentia in ſcriptis nemo illorum iis fungi muneribus audebit. Hanc tamen facultatem iidem Epiſcopi, vel Locorum Ordinarii nunquam quoad extraneos iis concedent, qui in Collegiis, aut domibus antea ad Societatem pertinentibus vitam ducent, quibus proinde perpetuo interdicimus, Sacramentum pænitentiæ extraneis adminiſtrare, vel prædicare, quemadmodum ipſe etiam Gregorius X. Prædeceſſor in citato generali Concilio ſimili modo prohibuit. Qua de re ipſorum Epiſcoporum oneramus conſcientiam, quos memores cupimus ſeveriſſimæ illius rationis, quam de ovibus eorum curæ commiſſis Deo ſunt reddituri, & duriſſimi etiam illius judicii, quod iis, qui preſunt, ſupremus vivorum, & mortuorum Judex minatur.

Volumus præterea, quod ſiquis eorum, qui Societatis inſtitutum profitebantur, munus exerceat erudiendi in literis juventutem, aut Magiſtrum agat in aliquo Collegio, aut ſchola, remotis penitus omnibus a regimine, adminiſtratione, & gubernio, iis tantum in docendi munere locus fiat perſeverandi, & poteſtas, qui ad bene de ſuis laboribus ſperandum ſignum aliquod præſeferant, & dummodo ab illis alienos ſe præbeant diſputationibus, & doctrinæ capitibus, quæ ſua vel laxitate, vel inanitate graviſſimas contentiones, & incommoda parere ſolent, & procreare; nec ullo unquam tempore ad hujuſmodi docendi munus ii admittantur, vel in eo, ſi nunc actu verſantur, ſuam ſinantur præſtare operam, qui ſcholarum quietem, ac publicam tranquillitatem non ſunt pro viribus conſervaturi.

Quo vero ad ſacras attinet miſſiones, quarum etiam ratione intelligenda volumus quæcumque de Societatis ſupreſſione diſpoſuimus, nobis reſervamus, ea media conſtituere, quibus & Infidelium converſio, & diſſidiorum ſedatio facilius, & firmius obtineri poſſit, & comparari.

Caſſatis autem, & penitus abrogatis, ut ſupra, privilegiis quibuſcumque, & ſtatutis ſæpedictæ Societatis, declaramus, ejus Socios, ubi

ubi a Domibus, & Collegiis Societatis egreſſi, & ad ſtatum Clericorum Sæcularium redacti fuerint, habiles eſſe, & idoneos ad obtinenda juxta ſacrorum canonum, & conſtitutionum Apoſtolicarum decreta, Beneficia quæcumque, tam ſine cura, quàm cum cura, Officia, Dignitates, Perſonatus, & id genus alia, ad quæ omnia eis in Societate manentibus aditus fuerat penitus interclufus a felicis recordationis Gregorio PP. XIII. per ſuas in ſimili forma Brevis die 10. Septembris 1584. expeditas litteras, quarum initium eſt: *Satis, ſuperque*. Item iiſdem permittimus, quod pariter vetitum eis erat, ut eleemoſynam pro miſſæ celebratione valeant percipere; poſſintque iis omnibus frui gratiis, & favoribus, quibus tamquam Clerici Regulares Societatis Jeſu perpetuò caruiſſent. Derogamus pariter omnibus, & ſingulis facultatibus, quibus a Præpoſito generali, aliiſque Superioribus, vi privilegiorum a Summis Pontificibus obtentorum, donati fuerint, legendi videlicet hæreticorum libros, & alios ab Apoſtolica Sede proſcriptos, & damnatos; non ſervandi jejuniorum dies, aut eſurialibus cibis in iis non utendi; anteponendi, poſtponendique horarum canonicarum recitationem, aliiſque id genus, quibus in poſterum eos uti poſſe ſeveriſſime prohibemus; cum mens nobis, animuſque ſit, ut iidem tamquam Sæculares Præsbyteri, ad juris communis tramites, ſuam accommodent vivendi rationem;

Vetamus, ne poſtquam præſentes noſtræ literæ promulgatæ fuerint, ac notæ redditæ, ullus audeat earum executionem ſuſpendere, etiam colore, titulo, prætextu cujuſvis petitionis, appellationis, recurſus, declarationis, aut conſultationis dubiorum, quæ forte oriri poſſent, alioque quovis prætextu prævifo, vel non prævifo. Volumus enim ex nunc, & immediate ſuppreſſionem, & caſſationem univerſæ prædictæ Societatis, & omnium ejus officiorum ſuum effectum ſortiri, forma, & modo a nobis ſupra expreſſis, ſub pœna majoris excommunicationis ipſo facto incurrendæ, Nobis, noſtriſque ſucceſſoribus Romanis Pontificibus pro tempore reſervatæ, adverſus quemcumque, qui noſtris hiſce literis adimplendis impedimentum, obicem, aut moram apponere præſumpſerit.

Mandamus inſuper, ac in virtute ſanctæ obedientiæ præcipimus omnibus, & ſingulis perſonis Eccleſiaſticis, regularibus, ſæcularibus, cujuſcumque gradus, dignitatis, qualitatis, & conditionis, & iis ſignanter, qui uſque adhuc Societati fuerunt adſcripti, & inter Socios habiti, ne defendere audeant, impugnare, ſcribere, vel etiam loqui de hujuſmodi ſuppreſſione, deque ejus cauſis, & motivis, quemadmodum nec de Societatis inſtituto, regulis, Conſtitutionibus, regiminis forma, aliave de re, quæ ad hujuſmodi pertinet argumentum, abſque expreſſa Romani Pontificis licentia; ac ſimili modo ſub pœna excommunicationis nobis, ac noſtris pro tempore ſucceſſoribus reſervatæ prohibemus omnibus, & ſingulis, ne hujus ſuppreſſionis occaſione

ne ullum audeant, multoque minus eos, qui Socii fuerunt, injuriis, jurgiis, contumeliis, aliove contemptus genere, voce, aut ſcripto, clam, aut palam afficere, ac laceſſire.

Hortamur omnes Chriſtianos Principes, ut ea, qua pollent, vi, auctoritate, & potentia, quam pro ſanctæ Romanæ Eccleſiæ defenſione, & patrocinio a Deo acceperunt, tum etiam eo, quo in hanc Apoſtolicam Sedem ducuntur obſequio, & cultu, ſuam præſtent operam, ac ſtudia, ut hæ noſtræ literæ ſuum pleniſſime conſequantur effectum, quinimo ſingulis in iiſdem Literis contentis inhærentes ſimilia conſtituant, & promulgent decreta, per quæ omnino caveant, ne, dum hæc noſtra voluntas executioni tradetur, ulla inter Fideles excitentur jurgia, contentiones, & diſſidia.

Hortamur denique Chriſtianos omnes, ac per Domini noſtri Jeſu Chriſti viſcera obſecramus, ut memores ſint, omnes eumdem habere magiſtrum, qui in cœlis eſt; eumdem omnes Reparatorem, a quo empti ſumus pretio magno; eodem omnes lavacro aquæ in verbo vitæ regeneratos eſſe, & filios Dei, cohæredes autem Chriſti conſtitutos; eodem Catholicæ doctrinæ, verbique divini pabulo nutritos; omnes demum unum corpus eſſe in Chriſto, ſingulos autem alterum alterius membra; atque idcirco neceſſe omnino eſſe, ut omnes communi charitatis vinculo ſimul colligati cum omnibus hominibus pacem habeant, ac nemini debeant quidquam, niſi ut invicem diligant, nam qui diligit proximum, legem implevit; ſummo proſequentes odio offenſiones, ſimultates, jurgia, inſidias, aliaque hujuſmodi ab antiquo humani generis hoſte excogitata, inventa, & excitata ad Eccleſiam Dei perturbandam, impediendamque æternam Fidelium felicitatem ſub fallaciſsimo ſcholarum, opinionum, vel etiam Chriſtianæ perfectionis titulo, ac prætextu. Omnes tandem totis viribus contendant, veram, germanamque ſibi ſapientiam comparare, de qua ſcriptum eſt per Sanctum Jacobum (cap. 3. Epiſt. Canon. verſ. 13.) „ „ Quis ſapiens, & diſciplinatus inter vos? Oſtendat ex bona converſatione operationem ſuam in manſuetudine ſapientiæ. Quod ſi zelum amarum habetis, & contentiones ſint in cordibus veſtris, nolite gloriari, & mendaces eſſe adverſus veritatem. Non eſt enim iſta ſapientia deſurſum deſcendens; ſed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim zelus, & contentio, ibi incoſtantia, & omne opus pravum. Quæ autem deſurſum eſt ſapientia, primum quidem pudica eſt, deinde pacifica, modeſta, ſuadibilis, bonis conſentiens, plena miſericordia, & fructibus bonis, non judicans, ſine æmulatione. Fructus autem juſtitiæ in pace ſeminatur facientibus pacem. „

Præſentes quoque literas etiam ex eo quod Superiores, & alii religioſi ſæpedictæ Societatis, & ceteri quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes illis non conſenſerint.

nec

uerc ad ea vocati, & auditi fuerint; nullo unquam tempore de ſubreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcogitato, & ſubſtantiali, ſive etiam ex eo quod in præmiſſis, ſeu eorum aliquo ſolemnitates, & quævis alia ſervanda, & adimplenda ſervata non fuerint; aut ex quocumque alio capite a jure, vel conſuetudine aliqua reſultante, etiam in corpore juris clauſo, ſeu etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, & quovis alio prætextu, occaſione, vel cauſa, etiam quamtumvis juſta, rationabili, & privilegiata, etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmiſſorum neceſſario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controverſiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adverſus illas reſtitutionis in integrum, aperitionis oris, reductionis ad viam, & terminos juris, aut aliud quodcumque juris, facti, gratiæ, vel juſtitiæ remedium impetrari, ſeu quomodolibet conceſſo, aut impetrato quempiam uti, ſeu ſe juvari in judicio, vel extra illud poſſe; ſed eaſdem præſentes ſemper, perpetuoque validas, firmas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac per omnes, & ſingulos, ad quos ſpectat, & quomodolibet ſpectabit in futurum inviolabiliter obſervari.

Sicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ Nuncios, & alios quavis auctoritate, & poteſtate fungentes, & functuros, in quavis cauſa, & inſtantia, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, ſeu interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, ac definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his à quoquam quavis auctoritate, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

Non obſtantibus Conſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, etiam in Conciliis generalibus editis, & quatenus opus ſit regula noſtra de non tollendo jure quæſito, necnon ſæpedictæ Societatis, illiuſque Domorum, Collegiorum, ac Eccleſiarum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis eidem Societati, illiuſque Superioribus, Religioſis, & perſonis quibuslibet, ſub quibuſvis tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque decretis etiam irritantibus, etiam motu ſimili, etiam conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret,

illo-

illorum omnium, & ſingulorum tenores, ac ſi de verbo ad verbum nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Volumus autem, ut præſentium literarum tranſumptis, etiam impreſsis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo alicujus perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibus ipſis adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub annulo Piſcatoris die XXI. Julij MDCCLXXIII. Pontificatus noſtri anno quinto.

A. Card. Nigronus.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITT. EM.

ROMÆ MDCCLXXIII.

Ex Typographia Rev. Cameræ Apoſtolicæ.